

Preek over 1 Tessalonicenzen 3:13

- Schildwolde, 27 juni 2021
- Kees van Dusseldorp
- Openbare geloofsbelijdenis

Thema: Zegenbede voor geloofsgroei

Votum en groet

Psalm 90:1,8

Gebed

Schriftlezing 1 Tessalonicenzen 3:1-13

Opwekking 575 Jezus alleen

Verkondiging 1 Tessalonicenzen 3:13

Psalm 63:2,3

Openbare geloofsbelijdenis

Lied 913 Wat de toekomst brengen moge (wijs: De Roos)

Gebed

Collecte

Apostolische Geloofsbelijdenis

Sela: Een toekomst vol van hoop

Zegen

Gemeente van Christus,

** jonge gelovigen kunnen wel wat steun gebruiken

Arnold en Bert-Jan, ik verklap geen geheim als ik zeg dat jullie straks een boek krijgen. Namens de kerk. Dat zijn we zo gewend. Je hebt het zelf uit mogen zoeken. Met als voorwaarde dat het een boek is tot opbouw van je geloof. Dat is niet alleen een onderstreping van onze blijdschap dat jullie nu belijdende leden van de gemeente worden. Het is ook bedoeld als ondersteuning in je verdere ontwikkeling als christen. Want gelovigen kunnen wel wat steun gebruiken in hun geloof. En jonge gelovigen helemaal.

Weet je, we hadden je ook een mooie uitgave van de brief van Paulus aan de Tessalonicenzen kunnen geven. Hij doet precies hetzelfde: hij stuurt een klein zelfgeschreven boekje ter ondersteuning van het geloof aan mensen die net belijdend christen zijn.

Paulus is een jaar eerder in Tessalonica geweest voor een maand of twee. Hij moest hals-overkop vertrekken omdat er rellen waren voor zijn deur. Jaloerse joden, die niets van Jezus moesten hebben, hadden raddraaiers ingehuurd om Paulus en Silas te lynchen. Er zijn altijd wel mensen te vinden die het leuk vinden om een opstootje te veroorzaken. Gelukkig konden Paulus en Silas veilig ontkomen. Ondanks het korte traject van preken en catechisatie was er toch een kleine huisgemeente ontstaan van zo'n 20-25 christenen.

Na zijn ontsnapping blijft Paulus piekeren over de gemeente. Had hij ze wel genoeg kunnen vertellen? Hadden ze genoeg begrepen van het evangelie? Zouden ze als startende gemeente de haat en tegenwerking overleven? Paulus probeert een paar keer om weer naar Tessalonica te komen, maar het is er voor hem gewoon niet veilig. Daarom stuurt hij Timoteüs. Die gaat naar Tessalonica en komt met goede berichten terug: de gemeente is er nog en staat bekend om haar liefde. Maar ze zitten inderdaad te springen om meer onderwijs. Ze hebben veel vragen en ze hebben ook niet helemaal door hoe een christelijke levensstijl er precies uitziet. Daarom schrijft Paulus deze brief, de oudste brief van Paulus die we in de Bijbel hebben. Deze brief bevat een soort basiscursus voor jonge gelovigen: de hoofdpunten worden nog een keer neergezet. Met verschillende praktische aanwijzingen voor de verdere groei van het geloof en het christelijk leven.

Wat wil je nog meer voor vandaag, zou je zeggen? Twee jongeren, die een stoomcursus belijdeniscatechisatie hebben gehad van twee maanden. Die kunnen wel wat steun gebruiken. Perfect van toepassing dus, deze brief van Paulus aan de Tessalonicenzen. Mooi lintje erom heen en aan jullie meegeven. Ter lezing en lering aangeboden.

Ho stop: je gaat te snel. Want deze brief is niet alleen voor hen, maar ook voor jou belangrijk. Je bent nooit afgestudeerd in de school van Jezus. Het is een doorgaande vorming, je leven lang. Dat laat de achtergrond van deze brief zien. Het geloof heeft ontwikkeling nodig: je geloofskennis, omgang met God, christelijk leven, gemeenschap. Het hoort bij een christen om te blijven werken aan verdieping en verbreding. Hoe zit dat met jou? Is het ook jouw verlangen om te groeien in geloof? Zet je je daar actief voor in? Om meer van God, van jezelf, van de wereld te leren? Om te groeien in wijsheid, christelijke levensstijl, dienstbaarheid en overtuigingskracht? Belijdenis doen is geen eindpunt, maar het begin van een nieuwe fase. Niet alleen jonge gelovigen, maar alle gelovigen hebben input nodig voor de doorgaande ontwikkeling van hun geloof.

** dat kan het beste in een persoonlijke ontmoeting

Weet je wat opvalt in deze lesbrief van Paulus? Dat hij zo graag persoonlijk zijn onderwijs was komen geven. Want de ontwikkeling van je geloof is een persoonlijk verhaal. En dat komt het best tot zijn recht als je er met elkaar over praten kunt.

Christen-zijn is geen algemeen format, waar iedere gelovige aan moet voldoen. Natuurlijk is er een gezamenlijke basis. Over de roeping van God, de redding van het oordeel, het leven met Jezus Christus en het uitzicht op zijn wederkomst. Maar op die basis heeft het geloof van iedere christen een eigen ontwikkeling. Wie wel eens een geloofsgesprek voert met een medegelovige, die komt daar snel achter. Ook wie let op de woorden en daden van medechristenen, die komt daar snel achter. Ieders geloof heeft een eigen kleur en een eigen klank, binnen dezelfde aanvaarding van Jezus Christus als Heer.

Ik denk dat dit te horen is in het sterke verlangen van Paulus om de mensen zelf te spreken. 'Moge de Heer onze weg naar u leiden', schrijft hij. Natuurlijk speelt hierin mee, dat hij van ze houdt en ze graag wil zien. Maar hij wil ook zijn verdere onderwijs kunnen afstemmen op de vragen en zorgen die in de gemeente leven. Dat komt veel beter binnen dan een brief of een boekje. In een persoonlijke ontmoeting kun je elkaar veel beter begrijpen, ondersteunen en begeleiden.

Is dit niet wat we juist in de afgelopen tijd zo sterk hebben gemist? De persoonlijke ontmoeting, de gezamenlijke eredienst, het gesprek over je leven, je geloof, je vragen, je twijfels. Jullie zaten afgelopen jaar in de examenklas. Voor jullie werd een uitzondering gemaakt: je kon wél naar school komen, ook toen andere leerlingen nog weken lang thuis moesten leren. Want ondanks alle papieren en digitale mogelijkheden, is niets zo vruchtbaar en zo motiverend als een werkelijke ontmoeting en een rustig gesprek.

Paulus zou zo graag de jonge belijdende leden in Tessalonica opzoeken. Om zijn werk als apostel van Jezus Christus te kunnen doen, had dat zijn absolute voorkeur. Voor de ontwikkeling van je geloof kun je persoonlijke ontmoetingen moeilijk missen. Ongetwijfeld kun je veel leren uit een boekje, van een website of door ervaring. Maar voor de ontwikkeling van je geloof heb je gesprek nodig, elkaar in de ogen kijken om daar dezelfde liefde voor Jezus te zien. Zodat je in die liefde je uitgenodigd weet om je vragen te stellen, en ook om te vertellen wat jouw gedachten en gevoelens zijn. Zodat je in die liefde probeert aan te voelen wat iemand meegemaakt heeft of wat iemand nodig heeft.

Eigenlijk wel bijzonder: voor de persoonlijke ontwikkeling van je geloof, heb je de ontmoeting met anderen nodig. Je kennis van God, je liefde voor Jezus, je openheid voor de Heilige Geest. Denk niet dat je dat beter in je eentje kunt ontwikkelen. Dat je daar een kerk niet voor nodig hebt. Dat je geloof iets is wat je voor jezelf houdt en dat je gedrag iets is waar niemand wat mee te maken heeft. Ongetwijfeld zul je teleurgesteld raken in mensen. Misschien wel beschadigd. En toch is het nodig om van hart tot hart met andere christenen te praten. Doe daar moeite voor. Want je eigen geloof groeit het meest in persoonlijke ontmoeting met anderen.

** maar belangrijker nog is het gebed

Geloof staat niet stil. Het ontwikkelt zich. Voor een positieve groei heb je als christen input en ondersteuning nodig. Het liefst in persoonlijke ontmoetingen met medechristenen. Maar belangrijker nog is het gebed. Het gebed of de Heer zelf groei wil geven in geloof, hoop en liefde.

Het is de ultieme oplossing voor Paulus. Hij bidt voor christenen die hij niet kan opzoeken. Door te bidden zoekt hij de verbondenheid die er in Jezus Christus is, ook als zijn broeders en zusters honderden kilometers verder weg zijn en daar hun strijd te voeren hebben. Hij maakt met zijn voorbede een geestelijke link met hen aan door zichzelf en zijn medegelovigen voor de Heer te brengen. Hij brengt hen met zijn gebed in het krachtenveld van de Heilige Geest, de leraar en coach voor iedere gelovige. Hij draagt ook zijn eigen mondelinge en schriftelijke onderwijs aan de Heer op, of die er een goede uitwerking aan wil geven. Zoals ouders, catecheten, jeugdleiders, leerkrachten, opa's en oma's, gemeenteleden en veel anderen voor jullie gebeden hebben. En voor veel anderen.

Een christen maakt deel uit van een wereldwijd net van bidders. Er wordt voor je gebeden. Er wordt voor je gestreden. Er wordt voor je gedankt. Er wordt voor je gesmeekt. Voor jullie, Arnold en Bert-Jan. Maar ook voor jullie die hier in de kerk zijn. En voor jou, die thuis meekijkt. We bidden voor elkaar. We bidden voor anderen. In dat netwerk van gebed beweegt zich de Geest van Christus. Om de gebeden op te roepen. Om met de gebeden aan het werk te gaan. Om door de gebeden kracht, wijsheid en moed te geven. Om in de gebeden aanwezig te zijn. Om gebeden te verhoren.

Paulus, maar ook Johannes, Petrus en Jacobus. En zeker de Heer Jezus zelf. We lezen in de Bijbel dat ze bidden voor de gelovigen van alle eeuwen. En we weten iets van wat ze bidden. 'Ik dank voor jullie en ik bid voor jullie', schrijft Paulus in veel brieven. In zijn voorbede had hij meer mensen op het oog dan alleen de christenen in Tessalonica. En zou hij, nu hij bij de Heer is, gestopt zijn met zijn gebed voor de gelovigen?

Dat is de impact van het zegengebed dat we lezen. Alleen al het feit dat Paulus zo vaak overschakelt naar de toonsoort van het gebed, laat zien hoe gelovigen – wij ook – opgenomen zijn in voorbede van apostelen en profeten, van de Heer en van zijn Geest. Bidden verbindt ondanks afstanden en verschillen. Bidden overbrugt tijden en tradities. Bidden brengt bij elkaar, ook waar woorden en gebaren te kort schieten.

Als het bidden opdroogt, verschaalt het geloof, verzuurt de gemeenschap en stopt de doorwerking van het Koninkrijk. Mag ik dat als waarschuwing meegeven? Of beter: als stimulans jullie voorhouden? Bid voor elkaar. Dank voor een ander. En besef dat jij ook in Gods aandacht wordt gebracht door mensen die voor jou danken en bidden. Zo word je opgenomen in de werkings sfeer van Geest, die als leraar en coach jou begeleidt in de groei van je geloof. Persoonlijke ontmoetingen met medechristenen zijn onmisbaar. Maar het gebed gaat nog verder. Het brengt je bij de Heer.

** waarin de kracht van de liefde centraal staat

Ik heb veel preektijd gebruikt om stil te staan bij de voorbede van Paulus op zichzelf. Omdat die zo herkenbaar is bij openbare geloofsbelijdenis. En motiverend voor iedere gelovige om met zijn of haar geloof bezig te blijven. Het doel van Paulus is de groei van het geloof in alle opzichten. De meest gewenste methode is de persoonlijke ontmoeting.

De leeromgeving wordt bepaald door het gebed, de verbinding met de Heer. En de kern van zijn voorbede, de belangrijkste factor die tot geloofsgroei leidt, is de groei in liefde.

‘Moge de Heer uw liefde voor elkaar en voor ieder ander groter en overvloedig maken, zodat u door de kracht van die liefde heilig en zuiver voor onze God en Vader zult staan, wanneer onze Heer Jezus Christus komt met al de zijnen’.

Ik kan niet alles uit deze zegenbede onder het vergrootglas leggen, hoe graag ik het ook zou doen. Maar ik wijs je wel op de kern: groei in geloof begint bij groei in liefde. En dan gaat het hier niet over je liefde voor God. Maar over jouw liefde voor anderen. Liefde voor medegelovigen binnen de gemeente. Die die liefde kunnen beantwoorden met wederliefde. En liefde voor anderen die Christus niet kennen.

Misschien verbaast het je, dat Paulus in het hart van zijn zegenbede de liefde voor elkaar en voor anderen zet. Ik zou me goed kunnen voorstellen dat Paulus de pasbekeerde christenen steeds meer liefde voor de Heer toewenst. Maar dat doet hij niet. De onderlinge liefde is zijn focus. Als ergens blijkt dat mensen aan Jezus Christus verbonden zijn, dan is het in hun liefde voor elkaar. Dat is wat Paulus zelf heeft laten zien in zijn manier van werken toen hij in Tessalonica was: liefde voor ieder die hij tegenkwam, sprekend van de liefde van God voor deze wereld, van de liefde van Jezus Christus voor zondaren. Geen zoetsappige liefde, maar sterke, vasthoudende, steunende liefde. Die niet bang is voor de waarheid, maar die altijd de verbinding blijft zoeken. En die steeds de weg naar God wijst door Jezus Christus naar voren te brengen.

De onderlinge liefde heeft zoveel kracht, dat het je helpt om zuiver en heilig voor God te staan, als Jezus terugkomt. Zo schrijft Paulus. Hoe dat werkt? Probeer eens? Kun je het lijntje leggen tussen onderlinge liefde en heilig voor God verschijnen?

Omdat je door de onderlinge liefde bevestigd wordt in je geloof: het is echt waar! De verlossing en opstanding van Jezus Christus hebben effect in hoe mensen leven! Als zij zoveel liefde laten zien, al gaat dat met vallen en opstaan; als zij weten wat vergeving en genade is, al blijft dat soms nog erg beperkt; als zij weten wat dienstbaarheid is, ook al zit er nog wel eens een vleugje eigenbelang bij – dan ervaar je daarin iets van het nieuwe leven dat bij Jezus Christus begint. De onderlinge liefde bevestigd je geloof.

En de onderlinge liefde vormt de motor voor je heiliging. Paulus gaat nog veel praktische aanwijzingen geven. Over omgaan met je seksualiteit, over je inzetten voor de maatschappij, over omgaan met onrecht. Op die terreinen is groei mogelijk en nodig. Vandaag niet minder dan toen. Groei die aangedreven wordt door de liefde voor anderen. Groei die uitloopt op zuiverheid en heiligheid die je als christen ontwikkelt. Niet omdat je zelf zo goed bent. Maar de liefde van de Heer in je woont.

Daarom, Arnold en Bert-Jan, ieder die hier aanwezig is, of die de dienst online meemaakt: Graag neem ik de zegenbede van Paulus over. Als aanmoediging, als gebed en als belofte voor de groei van jullie geloof: ‘Moge de Heer jullie liefde voor elkaar en voor ieder ander groter en overvloedig maken. Moge de Heer jullie door die liefde sterk maken zodat jullie heilig en zuiver voor onze God en Vader zullen staan, wanneer onze Heer Jezus Christus komt met al de zijnen. Amen’.